

Sygn. akt II CSK 182/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa "Ł." - Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w G.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przysądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący na takie kwalifikowane naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135 i z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Podkreślić trzeba, że Sąd drugiej instancji w zasadzie zaaprobował ustalenia i wnioski Sądu pierwszej instancji, stwierdzając jednak wyraźnie o ich nieprecyzyjności co do tego, czy nastąpiło obniżenie kary umownej o 400 000 zł, czy też do kwoty 400 000 zł. Rozważając wszystkie okoliczności sprawy w sposób nienaruszający prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu ocenił stopień przyczynienia się powódki do zwłoki w oddaniu inwestycji. Wyliczenie także zasądzonej kwoty nie budzi wątpliwości.

W sprawie nie zostały ujawnione okoliczności, które dawałyby podstawę do uwzględnienia art. 5 k.c. Niezastosowanie w sprawie do wskazywanych przez skarżącą dalszych prac dodatkowych art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. nastąpiło na skutek ich niewykazania, a skarżąca spółka jako naruszonego nie powołała art. 6 k.c. Poza tym można było uznać powołane postanowienie aneksu z 26 stycznia 2006 r. jako podstawę prawną wyłączającą zapłatę za takie prace podjęte wbrew temu postanowieniu

Ze wskazanych względów nie można było ocenić, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty dla prawnika narusza prawo, oraz że rozpoznanie skargi leży w interesie publicznym, stąd też Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).